

Opinió

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT
 Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona.

TELÈFON
 972 20 20 66

FAX DE REDACCIÓ
 972 20 20 05

FAX DE PUBLICITAT
 972 21 25 87

http://www.diaridegirona.cat
 A/E: diaridegirona@ddg.cat

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

DELEGACIÓ A L'ALT EMPORDÀ
 Avda. Salvador Dalí, 79. 17600 FIGUERES
 TELÈFON: 972 50 99 09
 FAX: 972 50 93 69
 A/E: altemporda@ddg.cat

DELEGACIÓ A LA GARROTXA
 DELEGAT: Xavier Valeri
 TELÈFON: 681 34 92 44
 A/E: garrotxa@ddg.cat

CLUB DIARI DE GIRONA
 HORARI: De dilluns a dijous de 9.00 a 14.00 h i 17.00 h a 19.00 h. Divendres i vigílies de 9.00 a 14.00 h
 A/E: subscripcions@ddg.cat

Prohibida tota reproducció als efectes de l'article 32,1, paràgraf segon de la LPI. Aquesta publicació no pot ser reproduïda ni totalment ni parcialment, ni registrada en, o transmesa per cap tipus de forma o mitjà, sense el permís per escrit de la direcció.

DIFUSIÓ CONTROLADA PER

DESTRIAR

Pep Prieto

A bans de tot això, un dels grans temes de la quotidianitat era la gestió de les relacions humanes en un context molt accelerat i sovint excessivament regulat per les agendes. Havíem anat atapeint els nostres dies amb mil coses a fer, i també havíem sistematitzat la confusió entre comunicació i virtualitat: parlar amb algú sense mirar-se als ulls i projectant les nostres màscares no ens ha fet mai més socials, sinó més aviat al contrari. Per això, durant aquesta etapa de confinament un dels clams més generalitzats és l'enyo-rança de la pell, de la presència tangible i sense filtres. Sí, hem tret punta a nombrosos mecanismes per parlar amb els altres, però la falta d'elements fonamentals per a la proximitat ens ha fet més conscients que mai de les distàncies. Hem passat, doncs, de la sensació que no teníem prou temps per parlar amb els altres a tenir massa temps per pensar-hi. I això ha tingut una conseqüència: s'han destriat de forma natural aquelles persones que en el fons tenien un paper tirant a eteri a les nostres vides. Si abans ja teníem l'estranya impressió que estàvem orbitats per éssers que tant podien ser-hi com no ser-hi, aquesta etapa de reclusió ens ha allunyat definitivament d'alguns satèl·lits de la vida diària que mai han tingut una veritable incidència en el nostre espectre emocional. Feu la prova, penseu en persones que fa unes setmanes eren més o menys presents als cicles horaris i ara n'han desaparegut misteriosament. Ha estat subvertir els nostres protocols formals, aquells que exercim per dinàmiques laborals o cosmètiques, i de seguida s'ha posat al descobert que hi ha persones amb les quals realment hi havia poc o res a parlar. S'han volatilitzat i s'han erigit en el ressò d'altres vides, i de sobte no acabes d'entendre els engranatges que us van situar l'un a la vida de l'altre. Per contra, aquesta situació també ens està generant noves sinèrgies, complicitats que fins ara eren inexistent i que s'apuntalen perquè les circumstàncies ens hi aboquen, sigui per curiositat o casualitat. Amb això també haurem de vigilar, perquè quan el confinament s'acabi (o, com a mínim, evolucioni) moltes de les nostres relacions amb l'entorn es basaran en articulats i costums diaris que ja no existiran i, per tant, poden perdre el seu sentit original. Tot plegat forma part del mateix problema. El confinament no només no ens està ensenyant res, sinó que ens fa desprendre la gestió dels miratges. Si la virtualitat era perillosa abans, imagina't en un món que s'ha convençut de la seva necessitat.

LA CRISI I LA VULNERABILITAT

Albert Carbonell

PRESIDENT DEL GRUP MIFAS

A questa crisi en afecta a tots. A gairebé cada casa hi ha una persona afectada per un ERT, una finalització de contracte o una reducció de jornada. Per tant, aquest cop no és una crisi llunyana. Sí, ens afecta a tots però no al mateix nivell a tots els col·lectius. Ni tothom es recuperarà igual de ràpid.

Cada dia veiem als mitjans de comunicació professionals que han quedat oblidats i reclamen alguna solució. Casos complexos i cadascú amb les seves peculiaritats. Crisi com mai vista, diuen alguns experts. Doncs anem bé.

El col·lectiu de persones amb discapacitat encara recordem la de no fa gaires anys. Un col·lectiu que va ser dels primers en ser expulsats del mercat laboral. Davant d'aquest fet, les entitats del tercer sector vam haver de multiplicar-nos per poder atendre totes les persones que ens arribaven amb dificultats de primera necessitat. Van ser uns anys en què les retallades van afectar greument un sector de la població, incrementant les diferències i penalitzant el col·lectiu de persones amb discapacitat.

Fa 10 anys se'ns va dir que s'havia de salvar l'economia. Que el sistema bancari ens necessitava i que no podíem deixar caure el país. Fa una dècada, no es va deixar caure el país però sí va caure molta gent. Persones que no han pogut recuperar un nivell de vida digne o que els ha

costat molt. A costa de retallades, les persones més vulnerables van anar caient més avall.

Al cap de tots aquests anys sembla que no hem après gaire la lliçó. Avui que la COVID-19 ha colpejat brutalment tot el món, ens diuen que hem de destinar tots els recursos a la sanitat. Oi tant que hem de vetllar per la sanitat! I sobretot per tot el personal sanitari i d'altres serveis que han treballat incansablement aquests dies. Hem de lluitar perquè no tornin a patir les retallades que han suportat durant tots aquests anys. Mai estarem prou agraïts per tot l'esforç que han fet i estan fent. Però aquesta factura no la podem tornar a pagar els mateixos, els més vulnerables.

Quan encara estem avaluant l'afectació de la COVID-19, tothom dona per fet una forta retallada en tots els programes. En polítiques actives d'ocupació es parla d'un 55% menys per part del Govern espanyol. Veurem com afecta els programes actuals i sobretot els dels propers mesos. Unes polítiques d'ocupació que no haurien de minvar sinó que s'hauria d'incrementar la par-

«Les persones amb discapacitat podem demanar que no es retalli als de sempre, podem explicar que les entitats del tercer sector han fet i fan molta bona feina»

tida per ajudar a trobar feina el màxim de persones. Caldria veure quin pes té el col·lectiu de persones amb discapacitat i si som capaços de defensar els programes d'inserció laboral a l'empresa ordinària i també si defensem el treball protegit. No és que siguin molts milions d'euros però competim, perquè sí que és una competició, amb la formació, amb polítiques d'ocupació d'administracions locals, entre d'altres.

Veurem si les administracions públiques, especialment les locals, aposten per l'economia social. Tenen les eines per fer-ho i així ajudar les entitats socials i les persones més vulnerables.

S'acaba d'aprovar un pressupost a la Generalitat que és molt millor que les pròrrogues que teníem fins ara, però que tothom sap que ha nascut coix i que la realitat d'aviu a Catalunya no és la de fa tres mesos quan s'estava negociant.

Les persones amb discapacitat podem demanar que no es retalli als de sempre, podem explicar que les entitats del tercer sector en aquest país han fet i fan molta bona feina i que si creiem en l'agenda 2030 ens queda molt de camí i no podem parar ara.

Però la societat també ha de creure-hi, ha de ser més justa, més inclusiva i on les diferències no siguin un handicap sinó un enriquiment com a societat.

Hem d'exigir a la classe política que les retallades no són la solució. Que sabem que el cop per la COVID-19 és fort, però que ens n'hem de sortir plegats. No ens perdonaríem tornar a fallar als més dèbils. No podem deixar a l'estacada milers de persones i tot el teixit associatiu que actua al llarg de tot el territori.

Aquests dies la gent ha demostrat una capacitat enorme ajudant-se els uns als altres i mostrant una gran empatia.

Aprofitem aquesta energia per fer un futur millor. Un futur en què tots tinguem cabuda. Un futur més just i inclusiu. Un futur optimista.

MALA DESESCALADA

Javier Cuervo

L es fases de la desescalada obren possibilitats, no obligacions, i no resten una sola precaució contra el coronavirus. Va haver-hi esportistes debutants a la desescalada, per no ser menys que ningú, ¿hi haurà ateus a missa per no sentir-se desfavorits respecte als practicants?

El PP ha fet un gran servei a la nació en convertir-se en exemple de mala desescalada. La seva desescalada va acabar en daltabaix. En el camí cap al desconfinament,

Pablo Casado va passar de ser fotografiat impotent al lavabo a ser considerat irrellevant al Congrés. Es va abstenir en la pròrroga de l'estat d'alarma i no li va importar a ningú.

En la mateixa figura de Casado es veu que no és qüestionat de sortir, encara que es pugui. A cada telenotícies canviava l'escenari des d'on el líder del PP feia declaracions, en una desescalada per a molts sectors, però l'únic moviment polític d'**Inés Arrimadas**, confinada a terme, que ha fet

les seves principals declaracions des del sofà de casa, el va deixar descol·locat.

A **Isabel Díaz Ayuso**, la presidenta popular de Madrid, li va passar com al seu mentor i president. La seva representació de vídua de Corona a l'Almudena, portada fins al ridícul de presentar-se com la Dolores en una primera plana, va tenir pel mig la major turbulència política de la desescalada per l'afany d'avançar a la fase 1 contra el seu propi criteri del dia anterior i el de la seva directora general de Salut, que va dimitir. Empesa per **Fernández-Lasquetty**, un fanàtic religiós del liberalisme, i pel seu vicepresident, el ciutadana **Ignacio Aguado**, Ayuso va desescalar amb unes gambades que al problema econòmic que seguirà al sanitari ja n'hi està veient un altre, d'ordre públic. Cal no oblidar aquesta frase. És una fase no prevista pel Govern.